

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 186/2023-26

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Jany Laššákovej a Petra Molnára v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], Česká republika, zastúpeného JUDr. Kristínou Mitrovou Polkovou, advokátkou, Na priekope 13, Žilina, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 7Co/218/2018-104 z 29. apríla 2020 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5Cdo/153/2021 z 28. júla 2022 a postupu, ktorý ich vydaniu predchádzal, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 21. novembra 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia a postupom, ktorý ich vydaniu predchádzal. Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) na ďalšie konanie. Súčasne navrhuje, aby mu ústavný súd priznal finančné zadosťučinenie 5 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutých rozhodnutí vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9C/128/2015 domáhal proti žalovanej „Slovenská republika – Ministerstvo vnútra SR, Pribinova 2, 812 72 Bratislava“, vydania veci, osobného motorového vozidla. Okresný súd rozsudkom č. k. 9C/128/2015-52 z 21. marca 2017 žalobe vyhovel. Na základe odvolania žalovanej rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 7Co/218/2018-104 z 29. apríla 2020 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) tak, že rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu zamietol s odôvodnením, že

označená žalovaná nie je nositeľom právnej povinnosti, ktorej uloženia sa sťažovateľ podanou žalobou domáhal. Zároveň krajský súd dodal, že ani v prípade, ak by bola žaloba podaná proti pasívne vecne legitimovanému subjektu, nie sú dané podmienky na jej vyhovie, pretože súd prvej inštancie v rozhodnutí síce konštatoval, že sťažovateľ k predmetnému motorovému vozidlu preukázal svoje vlastnícke právo, opomenul však, že práve vlastnícke právo k motorovému vozidlu je sporné (keďže vlastnícke právo k vozidlu si nárokuje tak sťažovateľ, ako aj ďalšia osoba, ktorá je príslušníkom Talianskej republiky), a za takejto situácie nie je možné ako prejudiciálnu otázku vyriešiť otázku vlastníckeho práva k vozidlu, keďže sporovou stranou nebola druhá osoba, ktorá o sebe taktiež tvrdí, že je vlastníkom motorového vozidla a ktorá nemôže produkovať dôkazy na účel preukázania svojho vlastníckeho práva k vozidlu alebo vylúčenia vlastníckeho práva sťažovateľa.

3. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom č. k. 5Cdo/153/2021 z 28. júla 2022 (ďalej len „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“) zamietol s odôvodnením, že dovolanie namietajúce nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) pri prvej (vecná legitimácia) a druhej (povaha žaloby, ktorá mala byť podaná, resp. účasť osoby, ktorá ohlásila krádež vozidla v konaní) dovolacej otázke nie je prípustné a v časti týkajúcej sa tretej dovolacej otázky (náležitosti odvolania) je síce prípustné, ale nie je dôvodné.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Proti napadnutým rozhodnutiam podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Úvahy odvolacieho súdu týkajúce sa spornosti vlastníckeho práva k motorovému vozidlu v dôsledku uplatnenia vlastníckeho práva ďalšou osobou, ktorá je príslušníkom Talianskej republiky, nemajú oporu v dokazovaní a v tejto časti sú dôvody rozhodnutia odvolacieho súdu arbitrárne.

b) Odvolací súd nesplnil svoju „*mandukačnú*“ (správne má byť *manudukčnú*, pozn.) povinnosť vo vzťahu k sťažovateľovi, keď mu nedal príležitosť reagovať na zamýšľanú zmenu pri posudzovaní pasívnej legitimácie žalovaného subjektu, čím mu odňal možnosť konať pred súdom.

c) Sťažovateľ považuje rozhodnutie odvolacieho súdu za vnútorne rozporné, pretože na jednej strane spochybňuje existenciu dôvodov, ktoré sa vyžadujú pre záver o prípustnosti dovolania, ale na druhej strane dovolanie neodmietol, ale zamietol a zároveň sa vyjadril k jednotlivým dôvodom dovolania.

d) Dovolací súd akceptoval postup žalovanej strany, ktorá proti rozsudku súdu prvej inštancie podala tzv. blanketárne odvolanie a až po uplynutí lehoty na podanie odvolania špecifikovala dovolacie dôvody, pričom práve tieto oneskorene doplnené dôvody boli podkladom pre rozhodnutie odvolacieho súdu. V tejto súvislosti sťažovateľ nepovažuje za správny odkaz dovolacieho súdu na § 470 ods. 2 CSP.

e) V súvislosti s právnym názorom prijatým odvolacím súdom a dovolacím súdom vo vzťahu k pasívnej vecnej legitimácii strany konania v predmetnom spore sťažovateľ zdôrazňuje, že skutočnosť, že v čase konania súdneho sporu bol vlastníkom predmetu súdneho sporu štát a či v tejto situácii je správcom sporného motorového vozidla Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky

(ďalej len „ministerstvo“) alebo či dokonca nedošlo k prevodu vlastníctva spornej hnuiteľnej veci na iný subjekt, nebola preukázaná. Ak by tomu tak aj bolo, pri materiálnom chápaní princípov právneho štátu, práva na spravodlivý proces a práva na ochranu a pokojné užívanie majetku by označená skutočnosť nespôsobovala taký nezákonný stav, ktorý by musel byť dôvodom zamietnutia žaloby o vydanie sporného osobného motorového vozidla, ktorého vlastníctvo sťažovateľovi právom patrí a nebolo spochybnené žiadnym relevantným dôkazom.

f) Pokiaľ sa odvolací súd nestotožňoval so skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie vo vzťahu k pasívnej vecnej legitimácii, ale i k vlastníckemu právu sťažovateľa k spornému vozidlu, mal vo veci podľa § 383 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a nasl. nariadiť pojednávanie a zopakovať alebo doplniť dokazovanie, na ktorom by namietané skutočnosti objasnil. Ak žalovaná v rozpore s § 366 CSP až v odvolaní namietla nedostatok pasívnej legitimácie, mal sa odvolací súd na pojednávaní s touto námietkou vysporiadať.

g) Sťažovateľ poukázal na viaceré rozhodnutia (č. k. 6Sk/192/66, 4Cdo/64/2011, 6Cdo/149/2011, 4Cdo/193/2009, II. ÚS 675/2016), v ktorých Najvyšší súd ČSSR, najvyšší súd, resp. ústavný súd prijali stanovisko, že v prípade nesprávneho označenia žalovaného (zámena štátu za príslušné ministerstvo) ide o vadu žaloby odstrániteľnú prostredníctvom poučovacej povinnosti súdu. V náleze č. k. II. ÚS 675/2016 z 12. januára 2017 ústavný súd odmietol prepjatý formalizmus v označení strany konania pri rešpektovaní materiálneho princípu právneho štátu, práva na spravodlivý proces, ako i zásady zákazu *denegatio iustitiae*, keď favorizoval obsah samotnej žaloby, z ktorej sa odvíja aj ustálenie správnej pasívnej legitimácie v prípade sporu o pasívnu legitimáciu medzi štátom a ústredným orgánom štátnej správy.

h) Pasívnu legitimáciu ministerstva krajský súd a najvyšší súd odvodili z ich chybné vytvorenej konštrukcie o tom, že zaistené vozidlo patrí štátu, a tým prešlo do správy ministerstva. Túto svoju dokazovaním nepodloženú konštrukciu právne založili na poslednej vete § 21 ods. 9 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o Policajnom zbore“), v ktorom sa uvádza, že ak osoby, ktorým bolo doručené „*odporúčanie na uplatnenie vlastníckeho práva*“, tak neurobia na príslušnom súde do 60 dní, stane sa zaistená vec majetkom štátu. Vzhľadom na to, že v uvedených skutočnostiach odvolací súd nevykonával dokazovanie, dospel na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu ku skutkovo nesprávnym záverom. Sťažovateľ podľa inštrukcií polície v „*odporúčaní na uplatnenie vlastníckeho práva*“ z 22. januára 2013 podal na Okresnom súde Malacky v stanovenej lehote žalobu o určenie vlastníckeho práva, čím splnil zákonnú podmienku, a preto zaistené vozidlo sa majetkom štátu nestalo, a tým nie je teda opodstatnená ani konštrukcia odvolacieho súdu a dovolacieho súdu o tom, že ministerstvo je správcom predmetného vozidla v majetku Slovenskej republiky.

i) Do dnešného dňa, teda takmer desať rokov, je zaistená vec protiprávne u neznámeho subjektu v úschove a okrem sťažovateľa o ňu nikto nejaví záujem. O tom, že na zaistenú vec si údajne uplatnila nárok aj iná osoba, neexistuje žiadny dôkaz. Aj okresný súd založil svoje rozhodnutie na zistení, že neexistuje dôkaz preukazujúci vlastnícke právo k dotknutému motorovému vozidlu osoby odlišnej od sťažovateľa. Keďže krajský súd v rozpore s § 383 CSP nevykonával ani nedoplňoval dokazovanie vykonané okresným súdom, jeho rozdielne skutkové zistenia sú neprípustné.

j) Nadobudnutie vlastníctva k hnuiteľnej veci štátom v okolnostiach prípadu nemá oporu v žiadnej právnej skutočnosti predpokladanej relevantnými právnymi predpismi. Spôsob nadobudnutia vlastníctva je upravený napr. v Občianskom zákonníku či v Trestnom zákone. V prípade

sťažovateľa však neexistuje žiadna právna skutočnosť ani rozhodnutie, ktorým by došlo k zmene vlastníckeho práva zákonom predpokladaným spôsobom. Absentuje akékoľvek rozhodnutie kompetentného orgánu, proti ktorému by mal sťažovateľ právo opravného prostriedku priznané čl. 13 dohovoru, ktorým by mohol namietat' správnosť rozhodnutia smerujúceho k pozbaveniu jeho práva vlastníť a pokojne užívať majetok.

k) Krajský súd a najvyšší súd neprimerane extenzívne interpretovali § 21 ods. 9 zákona o Policajnom zbore, keď z údajného nesprávneho uplatnenia vlastníckeho práva sťažovateľom vyvodili zákonom predpokladanú sankciu v podobe straty vlastníctva k zaistenej veci.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), práva na účinný opravný prostriedok (čl. 13 dohovoru) a práva na ochranu majetku (čl. 1 dodatkového protokolu) napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu:

6. Nevyhnutným ústavným predpokladom na existenciu právomoci ústavného súdu rozhodnúť o ústavnej sťažnosti je skutočnosť, že o tejto sťažnosti (resp. o jej obsahu) nemôže rozhodnúť iný súd. Právomoc ústavného súdu zakotvená v čl. 127 ústavy je totiž len subsidiárna („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“). Na citovanú ústavnú normu nadväzuje § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), podľa ktorého „ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie“. Ústavný súd na subsidiárny charakter svojej právomoci týkajúcej sa prerokovania ústavnej sťažnosti v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vo svojej judikatúre stabilne poukazuje. Pri uplatňovaní svojej právomoci sa tak riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (mutatis mutandis IV. ÚS 236/07, I. ÚS 5/2022 alebo I. ÚS 311/2022). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť a aj domáhal využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, II. ÚS 46/2021, IV. ÚS 256/2021, II. ÚS 202/2022, IV. ÚS 372/2022).

7. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ využil svoje právo podať proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd, ktorý v prípade zistenia zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa rozsudkom súdu druhej inštancie bol zároveň povinný týmto právam alebo slobodám poskytnúť ochranu. Je tak naplnená ústavná podmienka pre uplatnenie princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorá ústavnému súdu odníma právomoc konať a rozhodovať o ochrane označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu.

8. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu:

9. Sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu namieta, že i) je vnútorne rozporný, pretože na jednej strane spochybňuje existenciu dôvodov prípustnosti dovolania, no na druhej strane najvyšší súd dovolanie neodmietol, ale zamietol, ii) najvyšší súd akceptoval postup krajského súdu, ktorého rozhodnutie je založené na odvolacích dôvodoch, ktoré boli doplnené oneskorene, iii) najvyšší súd nesprávne právne posúdil nedostatok pasívnej vecnej legitimácie žalovanej, iv) najvyšší súd postupoval formalisticky, keďže nesprávne označenie žalovanej je vadou žaloby odstrániteľnou prostredníctvom poučovacej povinnosti súdu, a v) najvyšší súd neprimerane extenzívne interpretoval § 21 ods. 9 zákona o Policajnom zbore, keď z údajného nesprávneho uplatnenia vlastníckeho práva sťažovateľom vyvodil zákonom predpokladanú sankciu v podobe straty vlastníctva k zaistenej veci.

10. Ústavný súd zdôrazňuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Úlohou ústavného súdu tak nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležité zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách.

11. K zákonnej povinnosti všeobecných súdov náležite a presvedčivo odôvodniť svoje rozhodnutia ústavný súd už v minulosti judikoval, že integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 57/2019).

12. S poukazom na uvedené východiská ústavný súd pristúpil k prieskumu ústavnou sťažnosťou napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, pričom vzhľadom na formuláciu ústavnej sťažnosti sa ústavný súd oboznámil nielen s obsahom napadnutého rozhodnutia dovolacieho súdu, ale aj s dovolaním sťažovateľa z vyžiadaného spisu okresného súdu. Najvyšší súd v nadväznosti na sťažovateľom uplatnený dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, ktorý videl v nesprávnom právnom posúdení otázky pasívnej vecnej legitimácie žalovanej, uviedol, že sťažovateľ nevymedzil dovolací dôvod dostatočným spôsobom, keď v dovolaní uviedol len to, že názor odvolacieho súdu, že žalovaná nemá v spore pasívnu legitimáciu, je nesprávnym právnym

názorom a vymedzil svoj názor, že vlastnícka žaloba má smerovať proti vlastníkovi veci, teda Slovenská republika bola žalovaná správne. Najvyšší súd ďalej konštatoval, že sťažovateľ svoju argumentáciu nijako nepodložil ani nepodporil ďalšími dôvodmi, prípadne odkazom na judikatúru, aj keď takýto postup vyžaduje uplatnený dôvod prípustnosti dovolania, a teda uzavrel, že dovolacia argumentácia sťažovateľa nezodpovedá požiadavkám stanoveným v § 421 ods. 1 písm. a) v spojení s § 431 až § 435 CSP, pretože sťažovateľ jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom neuviedol (konkrétnu) právnu otázku riešenú odvolacím súdom a ako ju odvolací súd riešil, ani to, ako mala byť konkrétna právna otázka správne riešená. K otázke pasívnej vecnej legitímácie najvyšší súd dodal, že pri žalobe o vydanie veci podľa § 126 Občianskeho zákonníka ju má ten, kto má spornú vec fakticky vo svojej moci, a hoci ju môže vydať, neprávom to odmieta urobiť, z čoho vyplýva, že je potrebné žalovať osobu, u ktorej sa vec nachádza, a nie vlastníka veci, ako tvrdil sťažovateľ v dovolaní. Vzhľadom na to, že v zmysle § 21 ods. 9 predposlednej vety zákona o Policajnom zbore sa vlastníkom predmetného motorového vozidla stal štát, keďže sťažovateľ ani iná osoba si v určenej lehote správne neuplatnili svoje vlastnícke právo, vec prešla do správy ministerstva. Preto, ak bol sťažovateľ toho názoru, že mu je predmetné motorové vozidlo neoprávnene zadržované, potom, ako bolo v zmysle § 21 zákona o Policajnom zbore zaistené, mal žalovať osobu, u ktorej sa vec nachádza, a to správcu predmetného (vtedy už) majetku štátu, ktorým je ministerstvo. Štát ako spôsobilého účastníka konania totiž nemožno zamieňať s jeho rozpočtovými organizáciami, ktoré majú vlastnú subjektivitu a vystupujú v právnych vzťahoch vo svojom mene. Vo vzťahu k druhej „právnej otázke“, ktorou sťažovateľ odôvodňoval prípustnosť dovolania a ktorou namietal, ako odvolací súd posúdil otázku toho, či mal svoje právo uplatniť reivindikačnou alebo určovacou žalobou a či mala byť stranou sporu i osoba, ktorá v Taliansku nahlásila krádež vozidla, najvyšší súd uviedol, že v tomto prípade ide o otázky, na ktorých je rozhodnutie odvolacieho súdu založené (tou je otázka vecnej legitímácie), a teda nie sú spôsobilým predmetom dovolacieho prieskumu. Následne najvyšší súd posudzoval ďalšiu dovoláciu námietku sťažovateľa, v zmysle ktorej akceptácia doplneného odôvodnenia odvolania po uplynutí zákonnej lehoty na podanie a odôvodnenie odvolania je v rozpore s princípom koncentrácie civilného konania a v rozpore s ústavou priznaného práva na spravodlivý proces, súčasťou ktorého je aj princíp rovnosti strán. Dovolací súd, vychádzajúc z obsahu dovolania podľa § 124 CSP a v snahe autenticky porozumieť textu dovolania ako celku, sa zaoberal aj tým, či konanie odvolacieho súdu a jeho rozhodnutie nie je postihnutou vadou konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, pričom tvrdenú vadu zmätočnosti nezistil, keď, posúdiac odvolanie žalovanej, podľa obsahu bolo možné vyvodiť záver, že táto namietala nesprávne právne posúdenie okrem iného i pasívnej vecnej legitímácie, keď vo svojom odvolaní uvádzala, že situácia mala byť riešená určovacou žalobou a taktiež namietala, kto mal, resp. nemal byť „účastníkom konania“.

13. Z uvedených dôvodov abstrahovaných z odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu je zrejmé, že najvyšší súd dovolanie namietajúce nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP posúdil ako neprípustné, čo by bez ďalšieho odôvodňovalo jeho odmietnutie v tejto časti, avšak vzhľadom na to, že dovolanie v časti týkajúcej sa tretej dovolacej námietky (náležitosti odvolania) vyhodnotil ako prípustné a vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu dovolanie aj meritórne preskúmal s následným prijatím záveru o jeho nedôvodnosti, postupoval procesne správne, ak dovolanie ako celok § 448 CSP zamietol. Sťažovateľom uplatnená námietka

vnútornej rozpornosti odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu nie je preto opodstatnená.

14. Vo vzťahu k ďalšej námietke sťažovateľa, v zmysle ktorej najvyšší súd akceptoval postup krajského súdu, ktorého rozhodnutie je založené na oneskorene uplatnených odvolacích dôvodoch, ústavný súd uvádza, že právny záver, ktorý v konečnom dôsledku viedol najvyšší súd k zamietnutiu dovolania podľa § 448 CSP, je v napadnutom rozhodnutí zdôvodnený zrozumiteľným a primeraným spôsobom a ústavný súd ho považuje za zodpovedajúci ústavne súladnej interpretácii a aplikácii relevantnej právnej úpravy, t. j. § 420 písm. f) CSP. Ústavný súd považuje najvyšším súdom poskytnutú odpoveď na námietku sťažovateľa o nesprávnom procesnom postupe krajského súdu za ústavne akceptovateľnú a nevidí v prijatom závere známky arbitrárnosti, pretože obsah odvolania žalovanej (podanie z 12. mája 2017), s ktorým sa ústavný súd oboznámil, rozumne umožňoval dôjsť k záveru, že žalovaná v ňom namieta okrem iného aj nesprávne právne posúdenie v otázke pasívnej vecnej legitímácie žalovanej.

15. K sťažnostným námietkam o nesprávnom procesnom postupe krajského súdu, ktorý a) nepoučil sťažovateľa o odstrániteľnom nedostatku žaloby v časti nesprávneho označenia žalovanej, b) ktorý si nesplnil svoju manudukčnú povinnosť, keď sťažovateľovi nedal príležitosť reagovať na zamýšľanú zmenu právneho posúdenia pasívnej vecnej legitímácie žalovaného subjektu, a c) ktorý nezopakoval, resp. nedoplnil dokazovanie napriek tomu, že zo skutkového stavu vyvodil rozdielne skutkové zistenia ako súd prvej inštancie, ústavný súd uvádza, že uvedené námietky nepochybne spadajú pod dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, a teda mali byť sťažovateľom uplatnené v dovolaní a prednesené dovolaciemu súdu na rozhodnutie. Analýzou dovolania sťažovateľa ústavný súd zistil, že uvedená argumentácia obsahom dovolania nie je a sťažovateľ ju prvýkrát použil v ústavnej sťažnosti. Z tohto dôvodu ústavný súd uvedené námietky s poukazom na zásadu subsidiarity rozhodovania ústavného súdu vyhodnotil ako neprípustné.

16. Sťažnostná námietka, podľa ktorej najvyšší súd neprimerane extenzívne interpretoval § 21 ods. 9 zákona o Policajnom zbore, keď z údajného nesprávneho uplatnenia vlastníckeho práva sťažovateľom vyvodil zákonom predpokladanú sankciu v podobe straty vlastníctva k zaistenej veci a jeho nadobudnutia žalovanou, nemôže obstať z dôvodu, že najvyšší súd uvedenú právnu otázku meritórne neposudzoval, keď vyhodnotil, že dovolací dôvod vo vzťahu k nesprávne právnemu posúdeniu otázky pasívnej vecnej legitímácie, na ktorej krajský súd založil svoje rozhodnutie, nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP, čo zakladá dôvod na odmietnutie dovolania. K otázke pasívnej vecnej legitímácie v konaní o vydanie veci sa najvyšší súd vyjadril nad rozsah svojej povinnosti, t. j. len na pôde *obiter dictum* v záujme poskytnutia odpovede na jednu zo sťažovateľom prednesených nosných dovolacích námietok. Námietky sťažovateľa vo vzťahu k posúdeniu okruhu otázok, či mal sťažovateľ uplatniť svoje právo určovacou žalobou alebo reivindikačnou žalobou, či mala na žalovanej strane stáť osoba, ktorá ohlásila krádež vozidla, a či je daná spornosť vlastníckeho práva s poukazom na uznesenie najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 4Cdo/87/2011, by boli nepochybne relevantnými v prípade, ak by bolo rozhodnutie krajského súdu na nich založené, avšak, ako uviedol už najvyšší súd v napadnutom rozsudku, vo veci sťažovateľa bola žaloba zamietnutá z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovanej. Z tohto dôvodu nemožno ani tieto námietky vyhodnotiť ako dôvodné.

17. Nezistiac medzi namietaným porušením označených práv sťažovateľa a účinkami výkonu dovolacích právomocí prejavovaných v napadnutom rozsudku žiadnu príčinnú súvislosť, ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

18. K sťažovateľom namietanému porušeniu práva na ochranu majetku garantovaného čl. 1 dodatkového protokolu a práva na účinný opravný prostriedok garantovaného čl. 13 dohovoru ústavný súd dodáva, že z argumentácie formulovanej v ústavnej sťažnosti vyplýva, že porušenie uvedených práv sťažovateľ *de facto* namieta v súvislosti s právnou úpravou obsiahnutou v § 21 ods. 9 zákona o Policajnom zbore, v zmysle ktorej ak si osoba na príslušnom súde v lehote do 60 dní odo dňa doručenia písomného oznámenia o uložení zaistenej veci do úschovy neuplatnila právo v civilnom procese, zaistená vec sa stáva majetkom štátu a útvar Policajného zboru ju neodkladne odovzdá ministerstvu do správy.

19. Právny predpis ako normatívny právny akt so všeobecnou pôsobnosťou však nemožno kvalifikovať ako rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah orgánu verejnej moci do práv a slobôd sťažovateľa, ktoré sú predmetom preskúmania v konaní o ústavnej sťažnosti, keď sa posudzujú individuálne právne akty aplikácie práva, resp. iné individuálne zásahy do práv sťažovateľov. V konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy možno preskúmať len zásahy individuálno-právneho charakteru, nie normatívne právne akty.

20. Z uvedeného dôvodu preto prichádzalo do úvahy odmietnutie ústavnej sťažnosti v časti namietaného porušenia práv podľa čl. 1 dodatkového protokolu a čl. 13 dohovoru podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

21. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite ústavnej sťažnosti nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. apríla 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu